

katona tréfásan odakiált az út szélén bámészkodó közepes korú férfinak. „Hogy ízlik az irodalomtörténet, Alexandr?” Hogy az ily módon megkérdezett ember egyik egyenesági leszármazottja az a fiatal katona, ki évszázaddal később a Magyarországot lerohanó orosz csapatok közlegényeként a Parlamentben a gépelő férfival találkozott volna, bizony ez egy közép-kelet-európai üdvtörténet tipikusan kegyetlen fintora lenne, amiért azonban már sem a költészet, sem a költő nem viselheti a felelősséget.

Medgyesi Gabriella

HORGER ANTAL LEVELE PÁRIZSBÓL

– *Darvasi Lászlónak, Szegedre* –

... Másnap úgy ébredtem, mint az állatok, telten és éhesen és várkozva.

A Szajna ideverte a hangokat Európából, s én kortyoltam a jelek, ragok, képzők nélküli szavakat, mindegyik saját jelentésétől volt édes – mint az a kávé lehetett volna, amit a szobaasszony persze elfelejtett szobámba felküldeni.

Talán elaludt ő is, ismered, talán, barátom, azokat a napokat, amikor hajnallal kelsz ugyan, de megvénhedt tested (vagy fiatal? még inkább az) ágynak szögezve, mint transzkontinentális vasút-utakon:

fektedből láthatod úgyis a sorra eltűnőt.

... Fekszem itt, különben csönd van a szállodában,
mintha nem is vendégek, hanem nyugdíjas szobaasszonyok
laknák körülöttem a rendes, virágos-tapétás szobákat,
s én közöttük, egyedül férfi, nyugalmazott egyetemi tanár,
telten igékkel, szókapcsolatokkal, elfelejtett nyelvi
fordulatokkal és éhesen, sóvárogva nézve a tegnapról
ittmaradt üres csészét: alján a beszáradt kávé
Magyarország-formát mintáz.

Drága barátom, kit igen tisztetek a múltkori versért
– furcsállod tán most, hisz sosem tartottam isten
kegyelméből való ügynek a verset –,
nem gondolok most Párizs fényeivel,
a Szajna és a sokféle náció, ki úgy ütődik ez országban
össze, mint a marokból szórt biliárdgolyók,
csak folyjanak tovább, ahogy kell, én ágyban maradok.
Nem lépek ki többé innen,
csak ha ezt a várost elhagyom –
jut talán kávé addig is. Hogy visszatérek-e
még, haza, haza innen, nem tudom.
Azt a várost – olyan nagylelkű ez a hajnal! –
rád hagyom. Nyugodt vagyok, s legyél te is,
mert felfejti magát minden, s az is egyszer,
mint a nyelv.

AMIBŐL OLVASHATNI,

a szöveg itt megszakad.
mint filmekben a kép kinyit, lezár –
nem áttűnés, kockánként megszerkesztve,
minden éles: ettől-eddig.

mint napló, amikor megered, amikor kimondhatatlan,
és két szó közt hirtelen megáll,
mert észrevétlen megtelik az élet és kiválik
és válaszol egy másik ívre, fölfelé, súlyosan, tapinthatóan.

...a szöveg itt megszakad.

de előtte becsapódik egy ajtó,
a kameraszem

– könnyebb a szónál, könnyebb a mondatnál –
szem a szónál, felvételeket készít,

a képen asztal, az asztalon óra, papír,

puszta testen hely, még nem láthatni, mire,

még nem láthatni, mettől meddig,

még minden lehet egy töredékig:

egy távozás két végpontja közt a papír hófehér esélye.

de azután a kép

– súlyosabb a szónál, tömörebb a mondatnál –
kép a szónál lüktetve,

kilökve magából, kihányva a fényre a fényt, megáll,

s mint szöveg, ami érthetetlen megszakad,

egy jól látható testet ír a falra.

a kiszakadt mozdulat:

mint félbehagyott szöveg:

állomás vonulás közben:

állomás visszavonulóban:

hogyan a lélek csak ennyire halhatatlan,

hogyan az itt-lenni: csak vászonra fénnel fölrajzolni magam,

hogyan az itt-lenni: csak távolodás leletből másik leletbe,

hogyan az itt-lenni: szűnni,

hogyan az itt-lenni folytatthatatlan kézirat.